

NEW YORK TIMES BESTSELLEROVÁ AUTORKA

JENNY COLGAN

Zasnežené
knihkupectvo

metafora®

JENNY COLGAN

Zasnežené
kníhkupectvo

JENNY COLGAN

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 302. publikáciu.

Z anglického originálu *Midnight at the Christmas Bookshop* vydaného
vydavateľstvom Sphere, v roku 2023, do slovenčiny preložila Katarína Kvoriaková.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Návrh obálky Adrián Macho
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2024
Počet strán 320
Tlač Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

Copyright © 2023 by Jenny Colgan

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2024
Translation © Katarína Kvoriaková, 2024

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na školenie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8090-954-3 (ePub)
ISBN 978-80-8090-953-6 (pdf)
ISBN 978-80-8090-952-9 (print)

Mojej najdrahšej Mads.

Prológ

Sneh sa tíško vznášal a vytváral kôpky na staromódnych oknách malého obchodíku na ulici Victoria Street v Edinburghu. Pokojne dosadal na chodníky, prikrýval svet svojou hebkosťou.

Za sklom vládla útulná a hrejivá atmosféra – plamene sviečok blikali, oheň v kozube jasne žiaril a bránil ľadovým prstom zimy vkradnúť sa dovnútra. Tlmené svetlo tancovalo po vyzdobených policiach s knihami. Z regálov sa vylievala pestrofarebná zbierka kníh a zaberala každúcky priestor až do posledného centimetra. Sľubovala únik: záhadu a dobrodružstvo, mapy s pokladom a príbehy z dávnych čias, o kapustách a kráľoch, príbehy o odvahe, pirátoch, o krajinách ľadu, o svetoch, ktoré sa rozprestierali vysoko nad strechami. Našli ste tam všetko, čo ste potrebovali, aby ste sa mohli schúliť pred kozubom a stratiť sa, pohodlne ako myška v nore počas zimy, uhniená v deke.

„STRIH!“

Carmen Hoganová stála pred kníhkupectvom McCredie a mračila sa. Slnko páliło a snežné delo vydávalo pekelný rámus.

„Toto je neveriteľne hlúpe,“ frflala pred svojou kamarátkou Idrou, ktorú tiež len tak niečo neohúrilo. Prišla sa pozrieť a zistiť, či by sa jej podarilo stretnúť s nejakou veľkou filmovou hviezdou, ktorá by mohla zamieriť do malej miestnej produkcie.

„Keď napcháš do výkladu toľko vianočných ozdôb, nikto neuvidí knihy. A tamtie sú iba debilné, zaprášené napodobneniny kníh. Čo to, preboha, stvárajú s mojím krásnym kníhkupectvom?“

„Platia ti za to, aby si s ním mohli robiť, čo sa im zachce,“ pripomenula jej Idra.

Carmen si odfrkla. „Zase mi neplatia až *tolko*. Okrem toho pričádzam o zákazníkov, ktorí by si prišli kúpiť kriminálne romány.“

„Keď sa na Vianoce z tvojho obchodu stane *to* kníhkupectvo, ktoré bolo v tom filme, vráti sa ti to.“

„No hej,“ pripustila Carmen a trochu pookriala. „Na to som nepomyslela.“

Ostatní majitelia obchodov na ulici – Bronagh z čarodejníckeho obchodu a Bobby zo železiarstva – tiež vyšli sledovať.

„Prečo to nemôžu robiť v železiarstve?“ sťažoval sa Bobby sklúčne. „Ozaj by mi to padlo vhod.“

„Nuž,“ začala vysvetľovať Carmen a pokúšala sa byť milá, lebo Bobbyho mala celkom rada, „predávať knihy je dosť super a sexy a romantické, zatiaľ čo predávať metly je... no, veď vieš, ako predávať metly.“

„Predávať knihy je dosť super a sexy a romantické,“ opovržlivo ju napodobňovala Idra, „ale len do tej chvíle, kým ti neprekáža smrť hladom a bývanie u sestry v pivnici.“

Carmen si to nevšímala. Bobby sa tváril trochu smutne.

„Veď ale ja predávam *mágiu*,“ sťažovala sa Bronagh. „Čo už len môže byť viac sexy?“ spýtala sa a prehodila si dlhé červené kadere na chrbát. Bronagh bola naozaj kočka a trochu naháňala hrôzu.

Carmen mala lesklé čierne vlasy, milú okrúhlu tvár a obočie, ktoré jej dodávalo nahnevaný výraz. Už roky investovali s Idrou do toho obočia dosť času, ibaže nič nepomáhalo a pri spomienke na niektoré z tých pokusov (ako prvé jej napadlo, keď sa doň snažili nastrokať ďalšie štetinky) sa Carmen striasla.

„No vidíš, možno si si mala radšej otvoriť čarodejnícku školu,“ odvetila Carmen s ľútosťou.

V tom najkrajšom škótskom lete sa snežné delo na viac nez-mohlo. Aj keď si Carmen nebola úplne istá, či nečakanú vlnu horúčav, ocenili to aspoň turisti, ktorí sa premávali po Victoria Street v letnom oblečení odporúčanom pre návštevu Edinburghu – v dlhých nohaviciach a vo flaušových a v nepremokavých bundách. Postupne sa im toho zbieralo v rukách čím ďalej, tým viac. Malé deti si všade strhávali vlnené čiapky a rukavice, pravdaže, až na tých pár filmových komparzistov, ktorí tam sedeli neprirodzene pokojne vyobliekaní ako viktoriánski uličníci. Carmen si trošku zlomyseľne pomyslela, že by tam mali nahnať aj jej jedenástočnú neter Pippu. Tá vedela veľmi dobre ticho sedieť a tváriť sa mierne vydesene, ako malý mrzutý duch.

Carmen si musela pripomínať, že Pippa naozaj nemohla za to, že jej teta v tridsiatich rokoch stále bývala v sestrinej pivnici a pri kúpeli jej robili spoločnosť gumené kačičky, lebo dom spolu s ňou okupovalo množstvo detí – štyri.

Kríza s bývaním sa jej dotýkala iba čisto v teoretickej rovine, zamýšľala sa trochu pochmúrne, až kým to nebolo inak. Edinburgh nebol len drahý, ale absurdne drahý s cenami siahajúcimi až do neba. To už sa rovno mohla presťahovať do Buckinghamského paláca. Našťastie to jej sestre Sofii, v súčasnosti na materskej, zjavne až tak neprekážalo.

„Fajn,“ zvolal režisér, nevysoký chlap s dlhými vlasmi vyviazanými do chvosta, drobnými okrúhlymi okuliarmi a celý v čiernom, akoby vošiel do obchodu s názvom *Režiséri sem*. Carmen uvažovala, či minul veľa peňazí na udržiavanie brady.

Divákov okamžite vyhnali od zátaras, ktoré uzatvárali cestu a rozčúlili tým ľudí, ktorí si chceli spraviť fotku krásnej ulice. Vinula sa dohora a zdobili ju nádherné farebné obchodíky, akoby

ožila Šikmá ulička. Naopak, tými barikádami asi nadchli tých, ktorí sa prišli iba pozrieť na mierne vyblednutú filmová hviezdu, ktorá stvárňuje hlavnú postavu.

Mierne vyblednutá filmová hviezda, Lind Stephens, vyšiel na scénu. Mal na sebe tartanové nohavice a obrovskú bundu, ktorá vyzerala neuveriteľne draho. Idra vytrčila hrud', keby náhodou.

„A akcia!“

Carmen sa prichytila, že sa usmieva. Nemohla sa tomu ubrániť, nadchlo ju to. Nasledujúce Vianoce by sa to malo vysielat' na online službe so seriálmi a bude tam aj jej knihkupectvo! Teda, presnejšie povedané, knihkupectvo pána McCredieho. Ibaže Carmen bolo jasné, že keby sa tak nenadrela a nezmenila obchod na také krásne miesto, nikto by si ho pre film nevybral.

Malý obchodík stál tesne pod hradom, v jednej z najkrajších oblastí už aj tak mimoriadne pekného mesta. Táto časť starého mesta sa tiahla smerom hore a vytvárala oblúk v dvoch úrovniach – od veľkej historickej tržnice Grassmarket, obrovského otvoreného priestoru, ktoré vždy hostilo trhy, ale teraz ho tiež zaplňali kaviarničky, bary a ľudia dychtiaci po zábave. Vynáral sa nad ňou hrad, týčil sa vysoko a vyzeral zlovestne, a tváril sa rovnako prekvapene ako každý, kto by bol obrovskou stredovekou vežou usadenou navrchu členitej vyhasnutej sopky uprostred moderného mesta.

V noci, keď Carmen zodvihla hlavu, hľadela na rady malých okien. Vedela, že tam boli stále kasárne, vojaci v službe, a hoci dnes už mali skôr iba slávnostnú úlohu, stále to boli vojaci. Rada na nich myslela, ako kráčajú po kameňoch, ktoré vyšliapavali ich predchodcovia už od dvanásteho storočia, tvorili prápor, bezpečný úkryt pod hradným padacím mostom. A tiež boli neuveriteľne sexy v kockovaných klobúkoch a vlajúcich kiltoch, hlavne, keď ste ich obdivovali pri pochodovaní. Niekedy si prišli dolu kúpiť romány Jacka Reachera alebo požiadať o radu, čo by sa páčilo manželkám a priateľkám kdesi v dialke.

Budovy Victoria Street cez West Bow prepájali Grassmarket s Royal Mile, takže sa vynímali na rôznych úrovniach. Nikdy nebolo úplne jasné, na ktorej úrovni sa nachádzate. No Edinburgh bol skrátka taký, ako Escherova maľba mesta.

Obchodíky lemujúce Victoria Street hrali rôznymi farbami a dodávali jej šarm. Spolu s čarodejnickým obchodom a so železiarstvom na nej stál aj veľkolepý obchod s tvídovým oblečením, ktorý vlastnil taký nóbl muž, že sa krstným menom volal Crawford. A, pravdaže, sa medzi nimi nachádzalo aj kníhkupectvo pána McCredieho. Keď sa tam Carmen v predchádzajúce Vianoce zjavila, po zatvorení obchodného centra, v ktorom pracovala, predajňa sa takmer rozpadávala. Spočiatku sa zdráhala prevziať ju, ale potom sa jej podarilo vypiplať ju tak, že si už na seba zarábala a toho sa držala. Aj keď budúcnosť bola mimoriadne neistá.

A toto bol jeden zo spôsobov, ako si niečo zarobiť – filmová spoločnosť platila za prenájom priestorov. Dlhý tým síce nevyrovná úplne, ale určite im to pomôže. Aj keď, ako sa tak na to pozerala, tento film vykresľoval Škótsko presne v tom svetle, ktorým Carmen opovrhovala.

Drsný herec prekročil prah kníhkupectva, dvere zacinkali, keď ich otvoril. Až na to, že niekto sa rozhodol, že ich bežný zvonček nie je ten správny, čo znamenalo, že niekto sa skrýval za ním a zvonil iným zvončekom. *Výroba filmov je divná*, rozhodla sa Carmen.

„Dobrý deň,“ ozval sa herec.

„Zdravím. Ako sa máte?“ odvetila extrémne nádherná herečka Genevieve Burrová, ktorá mala na sebe kompletný kilt s tartanovým baretom a masu lesklých vlasov, ktoré skrátka nemohli všetky vyrásť na hlave jednej osoby. Carmen sa zamračila. *Uvedomili si vôbec, že táto žena používa výrazný írsky prízvuk?*

„A vitajte v našej tajuplnej kúzelnej krajine,“ dodal Lind. „Hľadám knihy od Roberta Brunsu. Prvé vydanie, pravdaže!“

„Samozrejme. Tuším páchne ešte z tlaču.“

Carmen bola rada, že pán McCredie nežišiel dolu a nepočul to.

„Dali by ste si kvapôčku whisky, kým čakáte?“ ukázala na hladkú fľašu plnú čohosi, čo bol zjavne slabý čaj.

„Dal by som si, ale zaiste, zaiste.“

Idra a Carmen sa na seba zhrozene pozreli. Carmen radšej zišla trochu nižšie po ceste, aby zavolala sestre Sofii na dovolenku.

„Mohla si ísť s nami,“ dušovala sa sestra.

„Veď vieš, že som nemohla. Mám tu teraz filmárov.“

„Aha, jasné. A ako to ide?“

„Dievčina z kníhkupectva sa práve spýtala statkára, či sa s ňou zájde pozrieť na lochneskú príšeru. Zjavne si tam asi odskočia pešo z Edinburghu.“

„Fíha, tak poriadny dokument,“ skonštatovala Sofia. „Asi by sa mi páčil viac film o tom, ako všetci obyvatelia Edinburghu zomrú na predávkovanie heroínom.“

„A tiež neznášam stredné Škótsko.“

„Čo tým myslíš?“ zhrozila sa Sofia. „Ako môže niekto neznášať stredné Škótsko?“ Potichu zavrela nohou dvere, aby Carmen nepočula, ako sa Federico háda s osemročnou Phoebe, či pôjdu na lekciu tenisu. Phoebe si myslela, že všetci sú zlí a hlúpi, lebo ustavične prehrávala s o tri roky staršou sestrou Pippou. Tá to okrem toho nijako nezlepšovala, keď hovorila, že to robí iba preto, aby sa Phoebe zlepšila, presne ako to robil brat Andyho Murraya, takže to bolo vlastne od nej pekné. Eric, zvyčajne to najšťastnejšie bábätko, obkolesený ľuďmi, keďže bol takmer neustále stredom pozornosti, sa vzpieral a nechcel sa posadiť do sedačky bicykla.

„Lebo je to celé také, bla-bla-bla, aha, akú máme krásnu rodinku, a aha, ako sme si vyrazili na bicykle, no nie sme my super, ako sa dívame na stromy?“ posmievala sa Carmen.

„Hej?“ hlesla Sofia pomaly. „Vážne neviem, čo je na tom zlé.“

„Všetko je na tom zlé! Ako ste sa tam dostali?“

„Odviezli sme sa sem.“

„Presne. Odviezli ste sa na gigantickom mega aute! Tak ako všetci ostatní! A potom sa tvárite akože – *aha, pozerať, my sa bicyklujeme po krásnej lesnej cestičke, aké je to pekné*. No len pre nás, lebo sme do toho vrazili milión triliónov libier. Nič pre chudobu. Tá nech zostane na znečistených cestách.“

„Nestálo to milión triliónov libier,“ zaprotestoala Sofia, aj keď musela priznať, že vziať šesťčlennú rodinu na dovolenku v lete stálo približne milión triliónov libier.

„Uhm, stavím sa, že je to plné namyslených rodín, ako ste vy,“ frflala ďalej Carmen.

„To nie je pravda!“

„Dobre, tak koľkých chlapov s menom Hugo si stretla? Určite deväťdesiat.“

„Carmen, o čo ti ide?“

Carmen ani sama presne netušila. Len čo sa zavesili vianočné ozdoby – dokonca aj tie umelé a uprostred leta –, zacítila sneh a zbadala šály, zaplavili ju spomienky na posledné Vianoce.

Prvá část

1. kapitola

Január

Carmen to celé pokašľala, tým začnime.

Nebola to práve Spoonsova chyba. A nebola to práve ani jej chyba, ako si Carmen uvedomila neskôr počas dlhého, predĺženého obdobia, ktoré prežila v mizernej nálade.

Oke. Oke, Oke, Oke, s výslovnosťou ako *oukej*, sa prvýkrát objavil na prahu kníhkupectva pred Vianocami. Smiešne slabo oblečený do tohto počasia, postgraduálny študent s obmedzeným rozpočtom a obrovskými zelenými očami, dendrológ, čiže špecialista na stromy, ktorý to vzhľadom nemal ďaleko k stromu. Pochádzal z Brazílie, bol kvaker – čo tiež znamenalo, že neoslavoval Vianoce – a Carmen sa doňho šialene zamilovala. Dovtedy nepoznala nikoho takého. Jeden v druhom našli záhadu. Mal sa vrátiť do Brazílie, no napokon sa rozhodol, že zostane. Iba kvôli nej. A ona sa od šťastia vznášala v oblakoch.

A vtedy sa to začalo komplikovať.

Na univerzite boli všetci nadšení, že Oke zostáva. Ubytovali ho v jeho starej izbe v krásnom internáte Mylnes Court. Išlo o šesťposchodovú

budovu, ktorá stála na kopci Mound, a teda ste z nej mali obrovský a výnimočný výhľad na mesto. Postavili ju na konci sedemnásteho storočia, a hoci teraz vyzerala dosť veľká, Carmen si nevedela ani len predstaviť, ako musela pôsobiť v tých časoch, keď sa ľudia krčili v drobných drevených domčekoch a delili sa o ne ešte aj so svojimi zvieratami. Ak teda mali šťastie. Muselo to byť pre nich ako prísť do New Yorku.

Carmen tadiaľ chodievala často zo strany od *Novej fakulty* – po jednom z mnohých kamenných schodísk, ktoré viedlo stredom mesta –, preto ju to potešilo. Bolo to síce dosť úbohé, ale mnohé rána sa tadiaľ trepala do roboty, snívala o Okem a dúfala, že náhodou narázia do seba na schodoch. A ako z pravidla sa to stávalo presne vtedy, keď si umyla vlasy a nalíčila sa – respektíve nalíčila sa aspoň do tej miery, kým sa pri umývaní nezjavila Phoebe a nechcela si aj ona na seba niečo nakresliť, z čoho Sofia dostala záchvat a pokúsila sa to z dcéry zoškriabať.

A teraz sa konečne bude môcť pozrieť dovnútra! Oke jej stisol ruku v rukavici, potom vytiahol smiešne veľký kľúč a viedol ju hore schodmi k vybijanej bráne, potom chodbičkami popri obrovskej starodávnej fare s dlhými drevenými lavicami. V Carmeniných očiach to všetko pôsobilo veľmi romanticky, keďže ona nikdy nechodila na univerzitu.

Vyštverali sa na druhé poschodie a rovno pred nimi ich čakala izba číslo dvestopäť. Carmen si vedela predstaviť, že z nej určite vidno celý Edinburgh. Šťastný Oke.

Kým vošli dnu, potichu zaklopal.

„Mám spolubývajúceho,“ vysvetlil Carmen, ktorá s očakávaním prikývla, pripravená, že ju jeho spolubývajúci bude zbožňovať a že im, pravdaže, v pravidelných intervaloch dá priestor.

Dvere sa prudko roztvorili.

„Okes!“ ozval sa veselý hlas. Nízky územčistý chlapík s bradou – vlastne úplný opak Okeho – objal jej priateľa okolo úzkeho drieku.

„Veď si tvrdil, že odchádzaš navždy, človeče! Myslel som si, že mi sem pošlú hádam aj nejakého botanika alebo čo, preboha!“

„Veď ja som tak trochu botanik,“ oponoval Oke. „A ty aj tak každého neznášaš.“

Spoons pokrčil plecami.

„No aj ja ich neznášam,“ zapojila sa Carmen. „Zdravím, som Carmen.“

Spoons si ju premeral a potom sa pozrel na Okeho.

„Je v pohode,“ oznámil mu Oke.

„Čo? Nebodaj máte pravidlo žiadne dievčatá?“ zaujímala sa Carmen.

„Nie je to tak úplne *pravidlo*,“ poznamenal Spoons, „skôr len... nepísaná dohoda.“

Carmen nakukla do izby. Bola štvorcová, mimoriadne vyhriata a vládol v nej zvláštny pach, ktorý jej vôbec nepripomínal Okeho. Po zemi sa všade povalovali knihy a papiere.

Oke sa ako správny puntičkár zamračil. „*Spoons!*“

„Hej, viem, prepáč. Odložím to. Máme to tu veľmi dobre rozdelené,“ prehovoril Spoons. „Teda zvyčajne.“

Oke vtiahol do izby malý kufor, ktorý zrejme obsahoval všetok jeho majetok na svete.

„Máš tu nejaké živé tvory?“ spýtal sa.

„Uhm,“ utrúsil Spoons. „Nie. Takmer určite nie.“

A už sa ani nemohol zatvárať previnilejšie.

„*Spoons!* Veď sme to už preberali! Ten chudáčik môže byť hocikde!“

„Áno, viem.“

„Veľmi rozrušený a vystrašený.“

„Viem.“

„A na Vianoce!“

„Silne pochybujem, že vie, že sú Vianoce.“

„O kom sa to, prosím vás, rozprávate?“ zapojila sa Carmen.

Spoons a Oke sa na seba pozreli.

„Som herpetológ,“ oznámil Spoons. „Odborník na hady,“ dodal, keď sa Carmen zatvárila zmätene a následne sa jej výraz zmenil na vydesený.

Spoons takmer nikdy nechodil von a Carmen sa obzvlášť nehrnula do návratu zo zjavných kúpeľňových dôvodov. A Oke, samozrejme, nemohol zostať u nej. Tak v prvom rade Sofia bola nonstop doma s novorodencom a Carmen veľmi nenadchýnala predstava, že by ho mala prepašovať deťom poza chrbty. Hotel si nemohli dovoliť, hlavne nie v Edinburghu, kníhkupectvo tiež neprichádzalo do úvahy a teplota vonku klesala pod dva stupne Celzia.

No problém tkvel aj v čomsi inom. Okeho to akoby vôbec nezaujímalo. Ani prinajmenšom.

V chladnom a mrazivom januári, zvyčajne najtmavšom a najpochemúrnejšom mesiaci roka, sa celé hodiny prechádzali ruka v ruke po meste, popíjali horúcu čokoládu, spoznávali sa, smiali sa, a hoci sa rozprávali nekonečne dlho, nikdy im nedošli témy. Navzájom sa učili o svojich svetoch, takých cudzích a zvláštnych.

Bolo im spolu úžasne. Až na jednu vec. Oke akoby sa vôbec nehrnul do fyzického vzťahu. A Carmen sa šla z toho zblázniť.

Oke si to všetko dobre premyslel. Nikdy nepoznal nikoho takého ako Carmen. Pravdaže, chodil už s viacerými ženami, ibaže na tomto vzťahu bolo niečo iné. A tým sa to komplikovalo. Ona bola Škótko, nie kvakerka a po portugalsky nevedela ani slovo. Jeho matka by sa pri tej predstave zbláznila (a v tomto nebol Oke ani prvý, ani posledný muž, ktorý podceňoval otvorenosť matiek).

Navyše jej nemal čo ponúknuť – v podstate bol stále len študent a trochu si privyrábal výučbou. Jeho predchádzajúce vzťahy sa často zakladali na vášni – bol atraktívny a vysoký, mal dobrácku povahu, čo priťahovalo istý typ žien, ktoré už unavovali hry –, ibaže trvali krátko a boli prázdne. Jemu vlastne nikdy ani len nenapadlo uvažovať, či by mohli trvať dlhšie. Navyše pre akademikov – bez stálej práce na jednom mieste – sa mu to *dlhšie* zdalo priam nedosiahnuteľné.

Lenže Carmen bola iná. Nevedel úplne presne, ako jej to povedať, ale zaslúžila si... Okeho mierne zaskočil smer, ktorým sa jeho pocity uberali. Carmen vôbec nepatrila k ľuďom, od ktorých by očakával, že sa do nich zaľúbi. Bola úplne iná, kultúrne aj osobnostne, a to všetko sa dokonale odlišovalo od očakávaní, kde zakotví. Načasovanie, geografická poloha – nič z toho mu ani zďaleka nepadlo vhod.

Jedno však vedel určite – bude sa k nej správať s maximálnym možným rešpektom, ako ku kráľovnej. Ona zrejme bude chcieť počkať, tým si bol istý, a on jej dokáže, ako si ju váži, ukáže jej, že to myslí vážne, to niečo, čo si spolu budovali, tehlu po tehle, deň po dni. Mohol by jej dokázať, akú má o nej vysokú mienku.

„Určite si myslíš, že som veľké tučné nechutné prasa!“ vzdychala Carmen.

Idra trpezlivo počúvala.

Keď sa v reštaurácii, v ktorej pracovala ako manažérka, skončilo obdobie veľkých vianočných posedení, mala už teraz viac času. Hoci jej napadlo, že pred Carmen bude predstierať opak, ak jej kamarátka neprestane ustavične nariekať nad svojím zjavne skvelým frajerom. Ten herec bol otrasný, meral takmer dva metre a kamery ho snímali cez dosť rozmazaný filter. A Carmen sa tiež zapájala do jej romantických útrap, ktoré zahŕňali hlavne právnikov. Chodili jedávať do

reštaurácie, koketovali s ňou, potom zjavne pribrala na vlastnom chutnom jedle, aby sa následne vyparila a pridala k cyklistickému klubu a do klubu otužilcov. Takže aj preto ju dosť dráždilo, keď sa Carmen sťažovala na Okeho. Bol to predsa vysoký a zjavne múdry krásavec. Vyznievalo to rovnako absurdne, ako sa sťažovať na príliš dlhé mihalnice alebo že nevieš, ako prestať vytŕčať kozy.

„Hej, a presne preto sa nevrátil do *Brazílie* – lebo sa mu hnusíš,“ poznamenala Idra.

„Potom tomu nerozumiem,“ pokračovala Carmen. „Chcem naňho vyliezť ako na strom. Žiadam tak veľa? Je to ako vianočný darček, ktorý si nemôžeš rozbaľiť.“

„Nevravela si, že je silne veriaci?“

„Iba sa narodil do veriacej rodiny. Ja tiež. A aj ty. Nie je to to isté.“ Idra pokrčila plecami. „Lenže ani tie náboženstvá nie sú rovnaké.“

„Nie, chcem tým povedať, že nie je aktívne veriaci. Teda, myslím tým, že nechodievala na stretnutia.“ Zamračila sa. „Dobre, možno tam niekedy zájde, aby pomohol s programom pre ľudí bez domova.“

Idra prevrátila oči. „Ježiš, to je hnusák.“

„Ale nie je *super* nábožný.“

„Klame?“

„Nie,“ pripustila Carmen smutne.

„Čo ti teda povie, keď sa ho spýtaš, prečo ňu nechce oprieť?“

„Oprieť ma? A čo sme v deväťdesiatom šiestom?“

Idra znovu prevrátila oči. „Hej, hej, sémantika je to, čo ňu má teraz trápiť.“

„Vlastne som sa ho nespýtala,“ priznala sa Carmen.

„Prečo nie?“

„Lebo nemôže klamať!“ zvolala Carmen, keď sa predierali člapkanicou. „Čo ak mi povie, že som príliš tučná? Alebo že ho až tak nepríťahujem alebo má nejakú divnú úchylku a pripravuje ma na

ňu. Alebo: *Moje náboženstvo mi úplne pokazilo vzťah k sexu alebo: Ako dieťa generácie internetového porna ma ľudská intimita vôbec nezaujíma.*“

S hrôzou sa na seba obe pozreli.

„Myslíš...“

„Ani to nehovor,“ napomenula ju Carmen.

„No teda... čo ak to ešte s nikým nerobil?“

Carmen silno zavrela oči. „No tak vtedy mu budem tvrdiť, že ani ja nie. Aj tak to nezistí.“

Idra si rukou prudko zakryla oči. „Ach, preboha, prosím, už si to vyrieš. Táto tvoja frustrácia ma privádza do šialenstva. Nemohla by si podplatiť jeho spolubývajúceho?“

„Pochybujem,“ pripustila Carmen. „Pokiaľ sa ti niekde nepovaľuje veľhad kráľovský.“

Nič sa však nezmenilo. Stále chodievali na dlhé prechádzky, držali sa za ruky, bozkávali sa, ale nič viac sa nestalo, hoci sa dokázali rozprávať o všetkom pod slnkom. Carmen sa cítila ako pravá dáma z eduardovských čias, prechádzala sa po starodávnych uličkách, obzerala sa, akoby sa skrývala pred gardedámou.

Na druhej strane on, Oke, sa tešil, že aspoň raz môže niekoho spoznať a nemusí si neustále pripomínať, že sa čoskoro odsťahuje alebo mu to nesedelo, alebo skočiť s ňou rovno do postele. Pripadalo mu to všetko nové a zo všetkých síl sa snažil dať tomu čas, keďže v hĺbke duše vedel, aké je to dôležité. A presne preto nemienil ani riskovať žiadny krok vedľa.

V deň, keď v meste skladali vianočné svetielka a výzdobu – veľmi depresívny deň, keď ste si uvedomili, že jar je ešte ďaleko a jediné, na čo sa môžete tešiť, je slávnostná večera na počesť básnika Roberta Burnsa –, sa spolu prechádzali popri pódiu, ktoré stálo pred Národnou galériou na vrchu Mound. Mesiac sa na ňom striedali výnimoční speváci vianočných kolied – mladí chórísti spievali *Gaudete* alebo

komunitná skupina predstavila džezovú verziu *I Believe in Santa Claus* a doplnili to synchronizovanou hrou rúk.

Teraz, keď sa vianočné čísla skončili a ulice sa úplne vyprázdnil, sa ľudia utiahli dovnútra v pochmúrnom novoročnom svetle. Keď sa na pódium vyštverala skupina mladých mužov s bubnami a gitarami, Carmen ich pri pohľade na prázdne námestie vlastne aj trochu ľutovala.

„Hej!“ zvolal Oke.

Carmen sa naňho pozrela. „Čo?“

„Sú to Brazílčania. *Očividne*,“ vysvetlil s úsmevom a prekvapene krútil hlavou. Podišiel k skupine a začal sa s nimi priateľsky zhovárať.

„Aha,“ hlesla Carmen. „A čo idú robiť?“

Odpoveď bola dosť zjavná. Akoby chceli rozohnať spomienky na vianočné koledy odvíate vetrom, sfúknuť zamrznuté pavučiny pretrvávajúcej dlhej zimy, začal jeden muž vyklepkávať neodolateľný rytmus do bicích a nevelká časť hudobníkov zodvihla svoje dychové nástroje k ústam a začali hrať sambu. Oke s nadšením sledoval skupinu, dupkal si nohou do rytmu a Carmen ho pozorovala, aký je šťastný.

„Myslela som si, že kvakeri nemajú dovolené tancovať,“ zašepkala.

„No ja som v prvom rade Brazílčan,“ odvetil Oke, „až potom kvaker, chápeš?“

A potom ju tento maximálne zdržanlivý muž schmatol, odviezol nabok a zrazu sa jeho dlhé nohy uvoľnili, zavrtil bokmi a vykrúcal ju vo vysokej rýchlosti. V jeho podaní to vyzeralo úplne bez námahy.

„Och!“ zvyškla Carmen a príjemne prekvapená zalapala po dychu. Ona vôbec nevedela tancovať, no dovolila mu, aby ju chytil za pás, pritiahol si ju vzrušujúco tesne k sebe. Cítila, ako sa hýbe. Pozorovalo ich niekoľko pánov so psami na prechádzke, ale uvedomila si, že ju to vôbec netrápi. Bolo to energické a radostné a mala pocit, že by s ním dokázala tancovať na tej mokrej sivej dlažbe navždy.

Keď skončili, celá červená na tvári a bez dychu sa zvonivo rozsmiala a odmietla ho pustiť. Určite sa to už teraz stane. Nikto, kto sa hýbal s takou istotou, s takým sebavedomím a objímal ju tak silno, nemohol vzdorovať nevyhnutnému. Žiarivo sa naňho usmievala a čakala, kedy ju pobožká. On si ju k sebe silno pritisol, dal jej pusku na čelo a potom sa vybral rozprávať o politike s členmi kapely. Rozzúrilo ju to a on sa ani nespýtal prečo.

Február

Filmová spoločnosť sa jej prvýkrát ozvala vo februári. Každého nadchlo, keď poslali Genevieve Burrovú, aby nadobudla „skúsenosti s prácou“ v kníhkupectve a mohla to následne preniesť do filmu.

„Podľa mňa musí byť život filmovej hviezdy príšerne smutný,“ poznamenala jedenásťročná Pippa znalecky pri raňajkách. Carmen si odfrkla.

„Zrejme je jednoduchšie pracovať v obchode,“ odvetila. „V obchode, ktorý zarobil včera štyridsaťjeden libier a tridsaťdeväť pencí. Otrás.“

„To je objektivizácia,“ frflala Pippa.

„Čo je to objekfitizácia?“ spýtala sa Phoebe.

„Znamená to, keď ťa ľudia berú len ako vec,“ vysvetlila jej Pippa.

„Aha,“ hlesla Phoebe. „Môžem byť stolička?“

„Ha-ha-ha!“ zasmiala sa Pippa. „Ale nie tak!“

„To je skvelý nápad,“ zahovorila to Carmen rýchlo. „Ja by som chcela byť mäkučké huňaté kreslo.“

A keby sa tak Oke na mňa posadil, pomyslela si, ale radšej mlčala. Začínalo to byť smiešne. Snívala o ňom každú noc. A potom cez deň k ničomu nedošlo.

Sofia a Federico sa na seba pozreli.

„Aké je to super, že budú u teba natáčať ozajstný film,“ ozvala sa Sofia taktne. „Veď ti za to zaplatia dosť peňazí!“

Sofia s Federicom sa vlastne už viackrát rozprávali, dokedy mieni jej sestra u nich bývať. Prišla na dva mesiace na brigádu a ešte aj po niekoľkých mesiacoch tam stále je.

„Mne by to až tak neprekážalo,“ dušoval sa Federico, „ale vždy zje všetky čipsy. A zostane tu až do konca života.“

„Hej, viem, viem,“ pritakala Sofia, „ale s deťmi jej to ozaj ide.“

„Keď práve nevyjedá všetky čipsy. A nechá všade omrvinky.“

„Hovor tichšie!“ zahriakla ho Sofia.

„A toto tiež!“ frflal Federico. „Prečo mám byť ticho vo svojom vlastnom dome? Býva v ňom sedem ľudí a bude to osem, keď sa vrátiš do práce a najmeme si novú opatrovatelku.“

Sofia prikývla. „Uvedomujem si to.“

„Chceš, aby som sa s ňou porozprával?“ navrhol Federico, ktorý so svojou švagrinou vždy dobre vychádzal.

„Nie,“ zavrhla to Sofia. „Spravím to ja. Ak by to prišlo od teba, nebrala by to vážne.“

„Lenže ja nežartujem,“ zamumlal si Federico pre seba. „Iba si myslím, že chlap by mal mať právo mať v dome nejaké čipsy, nič viac.“

Takže február im priniesol Genevieve Burrovú, neskutočne nádher-
nú herečku, ktorá si prišla vyskúšať prácu v kníhkupectve, aby bola
pripravená na letné natáčanie.

„Chcela by som dodať tej postave skutočnú *autentickosť*,“ vychr-
lila na Carmen bez dychu. Tá jej chcela navrhnúť, aby sa šla zbytočne
zašpiniť pri zotieraní prachu z políc s knihami, potom by si mala
vypočuť sťažnosti pätnástich ľudí, že tú knihu zoženú skôr na inter-
nete, a potom navigovať deviatich ďalších k hradu, ktorý sa doslova

týčil nad ich hlavami, a to všetko za štyri libry a päťdesiatdeväť centov za celé dopoludnie.

Napäto sa usmiala. Nemohla sa ubrániť myšlienke, že Genevieve vyrážala dych. Jej pokožka vyzerala, akoby ju nastriekali airbrushom, vlasy mala lesklé, biela v očiach a zuby žiarivé. Bola taká krásna, že to bolo až na smiech. Akoby pochádzali z dvoch rozdielnych druhov. A sledovať zákazníkov, ako vchádzajú do kníhkupectva, bolo tiež na popukanie. Pribehol Bobby, aby sa jej posťažoval na lacné zaoceánske vedrá, ktoré sa predávali lacnejšie a ruinovali ho. Keď uprostred svojho výlevu zdvihol pohľad od topánok, až vtedy mu docvaklo, že brunetka za pultom nie je Carmen. Zakoktal sa a skoro spadol. Mnohí muži, ktorí v ten deň vošli, sa neprejavili o nič lepšie. Sťažka prehltali, potkýnali sa k policiam, odmietali sa pýtať a ako odpoveď na Genevievine veselé zvolanie – *dobré ráno všetkým!* – sa zmohli iba na chabý úsmev a zúfalý rumenec. Niekoľkým sa však podarilo spamätať aspoň do tej miery, aby si niečo kúpili – a o mnohých Carmen vedela, že sa do kníhkupectva chodili často iba prechádzať, všetko obzerať, ale málokedy niečo kúpili.

„Som rada, že si zmenil názor,“ povedala Jimmymu Fishovi, ktorý si nikdy nič nekúpil, keď jej podával veľmi malú lacnú knihu o červoch a začal teatrálne počítat drobné, ktoré to dielo stálo.

„Ona ma obsluhuje,“ zavrčal Jimmy a úplne ju odignoroval, aby sa mohol kúpať v Genevievinych veľkých tmavých očiach. Mala ich veľké ako Bambi a zväčšovali ich ešte aj dlhé mihalnice, ktoré sa jej dotýkali obočia.

„To je milé,“ odvetila Genevieve s úsmevom a úplne zle mu vydala.

„Hups, pomýlila si sa pri vydávaní,“ poznamenala Carmen.

„To nič,“ hlesol Jimmy. „Ste skvelá obchodníčka.“

„Och, no teda, ďakujem pekne!“ potešila sa Genevieve a vo veľkých očiach sa jej zračila úprimnosť.

„No to určite nie!“ zavyla Carmen, keď sa tam zastavil už asi piaty zákazník, ktorý sa tam potuloval a požiadal ju, aby mu podala niečo z vysoko umiestnených políc.

„Genevieve, netrep sa na tie vysoké police! Chcú len vidieť, ako sa budeš šplhať po rebríku!“

„To nie je pravda,“ protestoval starý armádny kapitán, ktorý tam stál a vychutnával si veľkoleposť tohto vzácne nádherného pohľadu.

„Tak, o ktorú knihu ide?“ spýtala sa Carmen so založenými rukami.

„Uhm... o tamtú,“ odvetil kapitán nedbanlivo a ukázal na dielo na najvyššej polici.

„Výborne!“ hlesla Carmen, keď ju Genevieve zniesla dolu a držala ju iba za obal, z čoho Carmen škripala zubami. Išlo o herbár, krásny viktoriánsky kalendár záhrady plný farebných ilustrácií a v úžasnom stave (ak sa Carmen podarí zabrániť, aby Genevieve roztrhla obal). A stál dosť veľa.

„Nahod' to do kasy, Genevieve.“

„Uhm, no, vlastne som si nie istý,“ začal habkať kapitán, keď zbadal cenu.

„Ale nie!“ zvolala Carmen. „Hádam by ste nechceli pokaziť Genevieve úplne prvý deň?“

A Genevieve poslušne vypeštila obrovské hnedé oči ešte viac, až sa zmenili iba na veľké tmavé jazierka, a smutne ich uprela na kapitána.

„Podľa mňa je... nádherná,“ prehovorila medovým hlasom.

Kapitán sa na ňu zadíval.

„Áno,“ pritakal potichu, „to veru je.“

Potom jej podal platobnú kartu, na ktorú sa Genevieve bezradne pozrela, kým nepriskočila spoza nej Carmen a nenápadne ju priložila k terminálu.

O jedenástej sa objavila Bronagh.

„Dnes sa okolo tejto budovy vznáša zvláštna čaro,“ poznamenala.

„Áno, viem,“ poznamenala Carmen šťastne a zároveň sklúčene.
„Dnes nám to sype.“

„Pracovať v kníhkupectve je dosť zábavné, nie?“ nadhodila Genevieve, keď si aj ďalší muž kúpil úplne nezmyselnú knihu a ani sa na ňu nepozrel. Vyzeralo to ako ich najlepší deň od Vianoc.

Bronagh sa bližšie prizrela herečke.

„Uhm, jasné, vás sa dotkla mágia víl,“ utrúsila svojím zvyčajným strašidelným tónom.

„Myslí tým tvoj mejkap,“ vysvetlila Carmen nápomocne.

Genevieve sa dotkla svojej tváre.

„Je to len trochu výplne,“ oponovala. „Veď viete. Trochu Drakula terapie, málinko botoxu, podkožný lifting, korekcia laserom, vstrekovanie a potom už len zubné fazetky a vyhladenie čela. Takže nič invazívne. Vlastne som prirodzená.“

Bronagh prikývla, spokojná so svojou pravdou.

„Tak by si žiť nechcela,“ dušovala sa Idra. „Len si pomysli na tú bolesť a tie náklady! A to iba preto, aby ťa celé dni balili sedemdesiatnici.“

„Presne,“ súhlasila Carmen, ktorá zrávala dennú tržbu. „Ďakujem ti, feministka. Neskutočne sexi feministka.“

„Veru,“ potvrdila Idra.

„Ja len tak. Genevieve bola doslova tá najhoršia predavačka všetkých čias. Dokonca niekoho požiadala, aby jej povedal, ako sa píše Dickens. A potom to ten chlap dobabral ešte viac a tvrdil, že sa v tom mene nachádza x. Strávili sme nad tým pol hodiny.“

„Hm,“ hlesla Idra.

„Aj keď som ju napokon dokopala, aby mu predala celú sériu,“ dodala Carmen. „Takže to nakoniec celkom dobre fungovalo. Bronagh má pravdu: krása je ako kúzlo.“

„Ktoré ju stálo veľa problémov a bolesti,“ podotkla Idra. „Ako Malá morská víla.“

„Keby sme ju tu mali nastálo, všetky naše problémy by sa vyriešili,“ zamýšľala sa Carmen. „A to ma privádza do zúfalstva najviac.“

„Nemôžeš ju najat? Mala som dojem, že herci sú vždy bez peňazí a bez roboty.“

„Tak pre túto to neplatí,“ odvetila Carmen žalostne a zatvorila pokladnicu. „Navyše si predstav, že by jej fotku dal niekto na Instagram a ja ju tu mám iba na tento jeden deň.“

„Ja by som nič také v živote neurobila. Teda aspoň nie verejne,“ vyhlásila Idra. „Čo?“

„Len to nie!“ zvolala Carmen.

Samozrejme, že sklamaní mužskí zákazníci, ktorí sa tam ukázali v nasledujúcich dňoch, si nič nekúpili.

Carmen tá myšlienka mierne podráždila a začala si nanášať trochu mejkapu. Možno v tom bol problém. Možno nemala v sebe tú schopnosť, čo by jej matka opísala ako „dostať zo seba najviac“.

Nasledujúci týždeň prišiel do kníhkupectva mladý muž a nesmelo ju požiadal o všetky knihy o hadoch, ktoré mali. Nebola si istá, či sa tam nejaké nachádzali, kým sa oči pána McCredieho nerozžiarili a nezmizol za závesom vzadu. Vrátil sa s hrbami nepredstaviteľných zväzkov o chorobách, symboloch, taxonómii a medicínskom využití hadov.

„No dočerta!“ zvolala Carmen, keď zodvihla *Ako si vypreparovať vlastného pytóna mriežkovaného*. „Odkiaľ sa vzali tieto knihy?“

„Z oddelenia o hadoch,“ odvetil pán McCredie a ani sa neunúval poskytnúť iné vysvetlenie. Mladý muž sa veľmi potešil. Ukázalo sa, že pracuje v zoo. Kým sa pán McCredie vybral dozadu po druhú kôpku, Carmen sa ho spýtala, či by stál o slušnú zľavu na oplátku za

súkromnú prehliadku pre kamaráta Spoonsa. A zdalo sa, že by mal o to záujem.

A tak sa dali kolesá do pohybu.

V jedno ľadové popoludnie poslala Carmen, nervózna na nevydržanie, Spoonsa na prehliadku. Potom, keď jej už určite nestál v ceste, nastriekala do vzduchu parfum a bleskurýchlo sa prezliekla do kombiné, ktoré dlho a starostlivo vyberala. Čierne a saténové, nie príliš vyzývavé ani žiadne desivé popruhy. A nijaké tango nohavičky, ešte sa nezbláznila. Oholila si nohy a nalakovala nechty, vlasy mala čerstvo umyté a tvár nalíčenú. Neprezradila Sofii, na čo sa chystala, no tá mala tak či onak plné ruky práce s bábätkom a takmer určite ju netrápilo, či sa jej sestra večer vráti domov, alebo nie.

Carmen si vyskúšala rôzne sexy pózy na posteli, ktorá voňala tak božsky ako Oke, až chcela zaboriť do vankúša nos. Srdce jej tlklo neuveriteľne rýchlo, bola veľmi nervózna. Niečo už musela s tou situáciou urobiť. Vzala ružu, ktorú kúpila, a zahryzla do nej, potom ju znovu vybrala z úst, lebo to bolelo a cítila sa trápne. Zakaždým, keď počula kroky na schodoch, stuhla. A tiež striehla na akýkoľvek zlovestný šuchot v izbe. Nebolo práve najjednoduchšie cítiť sa sexy, keď na vás z veľkého plagátu zízala kobra, pripravená zaútočiť.

Vedela, že jeho posledná prednáška sa skončila, keď nakoniec začula známe kroky na schodoch. *Ach, preboha, to bude on!* Zmenila pozíciu na posteli, posadila sa z ľahu, rozkročila nohy a uložila ich bokom vedľa seba, skontrolovala si mejkap. V zámke zaštrngotali kľúče. Rýchlo si sadla do tureckého sedu, potom si uvedomila, že je to smiešne, a posadila sa na kolená.

„Čau, Spoons,“ ozval sa milý známy hlas s náznakom brazílskeho prízvuku.

„Uhm!“ hlesla Carmen a prudko sa narovнала v sede.

Oke prekvapene zastal.

„Čo si spravila so Spoonsom?“

„Možno ho niečo zožralo,“ nadhodila Carmen roztraseným hlasom. „Neboj sa, bude to v poriadku, stráviť ho by trvalo celú večnosť.“

Vystrčila bradu. „Okrem toho, myslela som si, že by sme mohli... stráviť nejaký čas my dvaja osamote.“

Na jeho peknej tvári sa zjavil zmätok. Pomaly k nej podišiel. Carmen zodvihla ruky a podala mu ružu.

„Šťastného Valentína?“ nadhodila neisto rozochveným hlasom. Vedela, že on neoslavoval sviatky, ale bolo to aspoň niečo.

„Ja ne...“

Stále sa tváril zmätene. Posadil sa vedľa nej, objal ju a pobožkal – na líce.

„Nie je ti zima?“ spýtal sa.

„Nie... teda áno,“ odvetila Carmen a začala panikáriť. Otočila sa k nemu v snahe zmeniť ten božk na niečo viac. Nežne ju božkával a potom sa odtiahol.

„Carmen...“ hlesol. Zadávala sa mu do tváre. Zračila sa na nej dobrota, ale aj ľútosť.

Príšerne sa zahanbila, zacúvala dozadu na posteli a prehodila si cez seba deku.

„Hej, určite je ti zima,“ dodal.

„No tak, čo je to s tebou?“ zvolala dychčiac Carmen. „Čo...? Prečo nechceš...? Vlastne, čo vôbec robíme? Ty sa nechceš so mnou milovať?“

Oke sa znovu zamračil. „Tu? S tebou?“

Chcel tým však len povedať: *Tu, v mojej odpornej študentskej izbe? S niekým takým úžasným ako ty?*

Carmen to však, bohužiaľ, nepochopila takto. Ani trochu.

„*Hocikde!*“ vykrikla. V očiach sa jej rozrušene zbíehali slzy. „Dala som ti všetky možnosti a ty sa ku mne nechceš ani priblížiť! Nechceš nič!“

Sklopila zrak na svoje hlúpe polyesterové kombiné, ktoré považovala za rozkošné.

„Ach, prekristapána. Vieš čo, ak o mňa nemáš záujem, tak to jednoducho povedz. Alebo ak si gej alebo nemáš záujem o sex, tak dobre, v poriadku. Alebo ak... čo ja viem? Ak chceš niekoho iného. Alebo teda hociktorý z tých hlúpych dôvodov, ale ja už takto nevládzem ďalej pokračovať. Je to divné.“

Oke vôbec nechápal, odkiaľ sa to bralo. No v čírom šoku z tohto výstupu si niečo uvedomil, niečo, čo sa v ňom postupne zbieralo, ale teraz to už vedel.

Túžil po nej viac než po čomkoľvek inom na svete. Vlastne sa do nej zaľúbil, a to ho desilo. Do tejto malej, rozčertenej osoby v jeho posteli. A nevedel, ako jej to má povedať alebo čo si s tým vôbec počať.

Po celý život bol opatrný, pokojný. Učili ho, aby nedával svojim emóciám voľný priebeh. Žil podľa tohto kréda, svojho základného presvedčenia – žiť opatrne a naplno v ten deň. Vyhýbať sa zjavným prejavom citov.

Teraz sa tu zjavilo toto dievča a všetko sa mu zrútilo ako domček z karát. Ako tam sedela s červenou tvárou, sťažka dýchala a vyzerala neuveriteľne sexy, tak na tento pocit ho nič v živote nemohlo pripraviť. Zrazu nedokázal uniesť váhu vlastných citov.

A pochopil aj niečo ďalšie – neskutočne zúrila.

„Carmen, samozrejme, že ma neuveriteľne priťahuješ,“ prehovoril. Carmen si zahryzla do spodnej pery. Posunul sa k nej bližšie. Možno šlo len o nejaké kultúrne nedorozumenie a bude to vedieť napraviť...

Oke sa zúfalo pokúšal dať to všetko do poriadku.

„Lenže nemyslím si... teda, asi by sme sa mali o tom porozprávať. Podľa mňa...“

Chytil ju za ruky. Ona sa mu odmietla pozrieť do očí.

„Mal som dojem, že nás naše prechádzky bavia a sme radi, že sa môžeme navzájom spoznať.“

„No veď to áno,“ zamumlala Carmen, líca jej horeli jasným rumencom.

„Carmen, podľa mňa je sex... zázrak. Niečo nádherné.“

„Niečo od Boha?“ odvrkla Carmen sarkasticky.

„Ak existuje nejaký Boh,“ začal Oke vážne a snažil sa, aby pochopila závažnosť svojich citov, „potom určite áno. A ak nejstvue, považujem to za niečo posvätné medzi dvomi ľuďmi. Niečo viac ako len dve telá, niečo, čo si vytvoríš s tým druhým a je to dôležité. Niečo, do čoho sa netreba vrhnúť po hlave ani to brať na ľahkú váhu. Asi by som povedal, že je to niečo posvätné.“

A teraz sa Carmen cítila ešte horšie. Dotknutá naňho zízala bez dychu, kým on na ňu hľadel bezradný a vydesený.

„Takže teraz vyzerám ako nejaká zúfalá štetka?“ vyhrkla.

„Ach, to určite nie!“ vyhlásil Oke.

„Ktorá sa ti iba tak bez opýtania napchala do postele?“ pokračovala Carmen trochu trpko.

Oke sa pokúsil usmiať. „No možno sa na tom jedného dňa zasmejeme, čo povieš?“

A presne to nemal hovoriť, ako okamžite pochopil.

„Ach, tak ty sa na tom dobre zabávaš, čo?“ vykrikla Carmen a vyskočila z postele. „Moja zúfalá priateľka tu žobroní o sex a ja som ju odmietol!“

Začala na seba hádzať oblečenie. Natiahnuť si pančušky bolo priam ponižujúce, takmer to s nimi vzdala.

„Carmen!“ zvolal Oke, nebezpečenstvo situácie ho vystrašilo. Ibaže Carmen príliš besnela na to, aby ho počúvala.

„Muži toto robia, vieš?“ povedala. „Ach, tu vôbec nejde o teba, je to vo mne. Iba si ťa príliš vážim. V skutočnosti tým však myslia, že si nechcú zabuchnúť žiadne dvere, alebo zisťujú, či náhodou nezoznenú niekde niečo lepšie.“

„Teraz to tak nie je,“ vyhlásil Oke dotknuto. „Vôbec tu nejde o to.“

Ibaže ona pokračovala. „Áno, všetci muži. A, pravdupovediac, ak o mňa nemáš záujem, keď tu sedím v sexy spodnej bielizni a posratou ružou pri zadku, tak nemáš o mňa záujem vôbec.“

„To nie je pravda,“ zaprotestoval Oke chabo.

„Nuž, tak si to choď vydiskutovať s Bohom!“ skríkla Carmen, vystrelila z izby a silno za sebou zaplesla dvere, až z toho kdesi hlboko zahrkotalo potrubie.

Existuje ešte väčšia ľútosť, keď viete, že ste spravili príšernú chybu, a netušíte, ako by ste z toho mohli vyviaznuť so zdravou kožou, a uvedomíte si to hneď v tej chvíli, keď sa tej chyby dopustíte?

Aj keď vám je jasné, že nech sa pokúsite o čokoľvek, iba tým celú situáciu zhoršíte, a že je to vaša chyba, a dokonca ste si to spôsobili sami a nie nikto iný? Pretože presne tak o tom Carmen uvažovala.

Áno, aj Oke myslel na to úplne rovnako. A iste vás neprekvapí, že Spoons sa v týchto chvíľach neprejavil práve ako nápomocný priateľ okrem toho, že odporučil užívanie ako dar na uzmiernenie, ktorý Oke – človek, ktorý nikdy nikomu nedával darčeky – na okamih zvažoval.

A tak jej radšej zavolať a dúfal, že príde nejaké vnuknutie. Keby jej tak mohol vysvetliť, čo k nej cíti. Keby ho len počúvala.

No, žiaľ, neznesiteľne ponížená Carmen jeho telefonáty ignorovala a odstrihla ho, čo úplne vyviedlo z miery Okeho, ktorý často myslel na túto ženu a snažil sa k nej zachovať správne.

Carmen ho plánovala ignorovať päť dní, až kým sa nezmieri s vlastnou hanbou.

Na tretí deň s ťažkým srdcom Oke prijal ako džentlmen fakt, že ju obťažuje a prestal jej telefonovať. Snažil sa a nevyšlo to. Nikdy by sa nevnucoval žene, ktorá nestojí o jeho dvorenie.

Carmen to vzala zase ako dôkaz, že mala po celý čas pravdu.

A prvého marca prišla Okemu pozvánka.